

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (tretia komora)

zo 4. júna 2009*

V spojených veciach C-22/08 a C-23/08,

ktorých predmetom sú návrhy na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 234 ES podané rozhodnutiami Sozialgericht Nürnberg (Nemecko) z 18. decembra 2007 a doručené Súdnemu dvoru 22. januára 2008, ktoré súvisia s konaniami:

Athanasios Vatsouras (C-22/08),

Josif Koupatantze (C-23/08)

proti

Arbeitsgemeinschaft (ARGE) Nürnberg 900,

* Jazyk konania: nemčina.

SÚDNY DVOR (tretia komora),

v zložení: predseda tretej komory A. Rosas, sudcovia A. Ó Caoimh, J. N. Cunha Rodrigues (spravodajca), U. Løhmus a P. Lindh,

generálny advokát: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
tajomník: B. Fülöp, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 4. februára 2009,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— nemecká vláda, v zastúpení: M. Lumma a C. Blaschke, splnomocnení zástupcovia,

— dánska vláda, v zastúpení: J. Bering Liisberg a B. Weis Fogh, splnomocnení zástupcovia,

— holandská vláda, v zastúpení: C. Wissels a M. de Grave, splnomocnení zástupcovia,

- vláda Spojeného kráľovstva, v zastúpení: I. Rao a J. Coppel, splnomocnení zástupcovia,

- Európsky parlament, v zastúpení: E. Perillo, A. Auersperger Matic a U. Rösslein, splnomocnení zástupcovia,

- Rada Európskej únie, v zastúpení: M. Veiga a M. Simm, splnomocnené zástupkyne,

- Komisia Európskych spoločností, v zastúpení: D. Maidani a F. Hoffmeister, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 12. marca 2009,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrhy na začatie prejudiciálneho konania sa týkajú výkladu článkov 12 ES a 39 ES a platnosti článku 24 ods. 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/38/ES z 29. apríla 2004 o práve občanov Únie a ich rodinných príslušníkov voľne sa pohybovať a zdržiavať sa v rámci územia členských štátov, ktorá mení a dopĺňa nariadenie (EHS)

č. 1612/68 a ruší smernice 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (Ú. v. EÚ L 158, s. 77; Mim. vyd. 05/005, s. 46, a opravy — Ú. v. EÚ L 229, 2004, s. 35, Ú. v. EÚ L 197, 2005, s. 34, ako aj Ú. v. EÚ L 204, 2007, s. 28).

- 2 Tieto návrhy boli podané v rámci sporov medzi A. Vatsourasom a J. Koupatantzem na jednej strane a Arbeitsgemeinschaft (ARGE) Nürnberg 900 (úrad práce mesta Norimberg 900, ďalej len „ARGE“) na druhej strane, ktoré sa týkali odňatia základných dávok pre uchádzačov o zamestnanie, ktoré uvedené osoby poberali.

Právny rámec

Právna úprava Spoločenstva

- 3 Odôvodnenia č. 1 a 9 smernice 2004/38 znejú takto:

„1. občianstvo v Únii udeľuje každému občanovi Únie základné a individuálne právo voľne sa pohybovať a zdržiavať sa v rámci územia členských štátov s výhradou obmedzení a podmienok uvedených v zmluve a opatrení prijatých na tento účel;

...

9. občania Únie by mali mať právo pobytu v hostiteľskom členskom štáte počas obdobia nepresahujúceho tri mesiace bez toho, aby podliehali akýmkoľvek podmienkam alebo formalitám iným, ako požiadavka vlastníctva platného identifikačného preukazu alebo pasu, bez toho, aby bol dotknutý priaznivejší prístup uplatniteľný na uchádzačov o zamestnanie, ako sú uznaní podľa precedenčného práva Súdneho dvora.“

4 Článok 6 smernice 2004/38 stanovuje:

„1. Občania Únie majú právo pobytu na území iného členského štátu počas obdobia do troch mesiacov bez akýchkoľvek podmienok alebo formalít iných, ako je požiadavka vlastníctva platného preukazu totožnosti alebo pasu.“

2. Ustanovenia odseku 1 sa uplatňujú tiež na rodinných príslušníkov, čo sa týka vlastníctva platného pasu, ktorí nie sú štátni príslušníci členského štátu a ktorí sprevádzajú občana Únie alebo sa k nemu pripájajú.“

5 Článok 7 smernice 2004/38 uvádza:

„1. Všetci občania Únie majú právo pobytu na území iného členského štátu počas obdobia dlhšieho ako tri mesiace, ak:

a) sú pracovníci alebo samostatne zárobkovo činné osoby v hostiteľskom členskom štáte;...

...

3. Na účely odseku 1a) občan Únie, ktorý už nie je pracovníkom ani samostatne zárobkovo činnou osobou, si zachová štatút pracovníka alebo samostatne zárobkovo činnej osoby za nasledujúcich okolností:

...

c) [táto osoba] je riadne zaregistrovaná ako nedobrovoľne nezamestnaná osoba po tom, čo sa jej ukončila pracovná zmluva na dobu určitú kratšiu ako jeden rok, alebo po tom, čo sa stala nedobrovoľne nezamestnaná počas prvých dvanástich mesiacov a zaevidovala sa ako uchádzač o zamestnanie na príslušnom úrade práce. V takomto prípade sa štatút pracovníka zachová aspoň šesť mesiacov;

...“

6 Článok 14 tejto smernice najmä stanovuje:

„1. Občania Únie a ich rodinní príslušníci majú právo pobytu určené v článku 6, pokiaľ sa nestávajú neprimeranou záťažou pre systém sociálnej pomoci hostiteľského členského štátu.

2. Občania Únie a ich rodinní príslušníci majú právo pobytu určené v článkoch 7, 12 a 13, pokiaľ spĺňajú podmienky v nich stanovené.

...

4. Ako výnimka z odsekov 1 a 2 a bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia kapitoly VI, sa opatrenie vyhostenia nesmie v žiadnom prípade prijať proti občanom Únie alebo ich rodinným príslušníkom, ak:

...

b) občania Únie vstúpili na územie hostiteľského členského štátu, aby hľadali zamestnanie. V tomto prípade občania Únie a ich rodinní príslušníci nesmú byť vyhostení, pokiaľ občania Únie sú schopní predložiť dôkaz, že si sústavne hľadajú zamestnanie a že majú skutočnú šancu zamestnať sa.“

7 Podľa článku 24 smernice 2004/38:

„1. S výhradou takých osobitných ustanovení, ako sú výslovne uvedené v zmluve a v sekundárnom práve, všetci občania Únie, ktorí sa na základe tejto smernice zdržiavajú na území hostiteľského členského štátu, využívajú rovnaké zaobchádzanie ako so štátnymi príslušníkmi tohto členského štátu v rámci pôsobnosti zmluvy. Výhoda

tohto práva sa rozširuje na rodinných príslušníkov, ktorí nie sú štátnymi príslušníkmi členského štátu a ktorí majú právo pobytu alebo právo trvalého pobytu.

2. Ako výnimka z odseku 1 hostiteľský členský štát nie je povinný udeliť nárok na sociálnu pomoc počas prvých troch mesiacov pobytu ani prípadne počas dlhšieho obdobia stanoveného v článku 14 ods. 4 písm. b), ani nie je povinný pred nadobudnutím práva trvalého pobytu udeliť pomoc vo forme príspevku na výživu počas štúdia, vrátane odborného vzdelávania, pozostávajúcu zo študentských štipendií alebo študentských pôžičiek osobám iným, ako sú pracovníci, samostatne zárobkovo činné osoby, osoby, ktoré si zachovávajú takýto štatút a ich rodinní príslušníci.“

Vnútroštátna právna úprava

8 § 7 ods. 1 časti II nemeckého zákonníka sociálneho zabezpečenia — Poskytovanie základných dávok pre uchádzačov o zamestnanie (Sozialgesetzbuch II, ďalej len „SGB II“) stanovuje:

„1. Dávky podľa tejto časti zákona budú poberať osoby, ktoré:

1) dovърšili vek pätnásť rokov a ešte nedovърšili vek šesťdesiatpäť rokov;

2) sú práceschopné;

3) sú odkázané na pomoc a

4) majú svoje obvyklé bydlisko v Spolkovej republike Nemecko...

Sú vyňatí...

2. cudzí štátni príslušníci, ktorých právo na pobyt je spojené výlučne s cieľom hľadať si zamestnanie, ich rodinní príslušníci, ako aj osoby oprávnené na poberanie dávok podľa § 1 zákona o dávkach pre žiadateľov o azyl [Asylbewerberleistungsgesetz]. Ustanovenia o práve pobytu zostávajú nedotknuté.“

9 Podľa § 23 ods. 3 časti XII nemeckého zákonníka sociálneho zabezpečenia — Sociálna pomoc poskytovaná cudzincom (Sozialgesetzbuch XII) cudzí štátni príslušníci, ktorí pricestovali s cieľom získať dávku sociálnej pomoci alebo ktorých právo pobytu je viazané výlučne na cieľ nájsť si zamestnanie, nemajú nárok na dávky sociálnej pomoci.

10 § 1 uvedeného zákona o dávkach pre žiadateľov o azyl uvádza:

„1. Nárok na dávky stanovené týmto zákonom majú cudzí štátni príslušníci, ktorí skutočne majú bydlisko na spolkovom území a ktorí

- 1) majú dočasné povolenie na pobyt pre žiadateľov o azyl podľa zákona o azylovom konaní [Asylverfahrensgesetz].

...“

Spory vo veciach samých a prejudiciálne otázky

Vec C-22/08

- 11 A. Vatsouras, grécky štátny príslušník narodený 10. decembra 1973, pricestoval do Nemecka v marci 2006.
- 12 Dňa 10. júla 2006 požiadal ARGE o vyplácanie dávok podľa SGB II. Rozhodnutím z 27. júla 2006 ARGE priznal žalobcovi nárok na vyplácanie dávok až do 30. novembra 2006. Príjmy zo zamestnania A. Vatsourasa boli odpočítané z výšky dotknutých dávok, čím bola stanovená mesačná výška dávok na 169 eur. Rozhodnutím ARGE z 29. januára 2007 bolo poberanie uvedených dávok predĺžené do 31. mája 2007.
- 13 Zamestnanie A. Vatsourasa skončilo koncom mesiaca január 2007.

- 14 Rozhodnutím z 18. apríla 2007 ARGE zrušil poskytovanie týchto dávok s účinnosťou od 30. apríla 2007. Sťažnosť, ktorú A. Vatsouras podal proti tomuto rozhodnutiu, bola zamietnutá rozhodnutím ARGE zo 4. júla 2007 s odôvodnením, že podľa § 7 ods. 1 druhej vety bodu 2 SGB II nie je oprávnený poberať dávky. Proti tomuto rozhodnutiu podal A. Vatsouras žalobu na Sozialgericht Nürnberg.
- 15 Medzitým začal A. Vatsouras 4. júna 2007 opätovne vykonávať zamestnanie, v dôsledku čoho už nebol odkázaný na sociálnu pomoc.

Vec C-23/08

- 16 J. Koupantze, narodený 15. mája 1952, je gréckym štátnym príslušníkom.
- 17 Do Nemecka pricestoval v októbri 2006 a do zamestnania nastúpil 1. novembra. Jeho pracovná zmluva bola ukončená 21. decembra toho istého roka, čo zamestnávateľ odôvodnil nedostatkom objednávok.
- 18 Dňa 22. decembra 2006 J. Koupantze požiadal ARGE o priznanie základných dávok pre uchádzačov o zamestnanie podľa SGB II. Rozhodnutím ARGE z 15. januára 2007 mu bola do 31. mája 2007 priznaná dávka vo výške 670 eur mesačne. Rozhodnutím z 18. apríla 2007 však ARGE zrušil vyplácanie tejto dávky s účinnosťou od 28. apríla 2007.

- 19 Sťažnosť, ktorú J. Koupatantze podal proti tomuto rozhodnutiu, bola zamietnutá rozhodnutím ARGE z 11. mája 2007 s odôvodnením, že nemal nárok na dávky podľa § 7 ods. 1 druhej vety bodu 2 SGB II. Proti tomuto rozhodnutiu podal J. Koupatantze žalobu na vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania.
- 20 Od 1. júna 2007 J. Koupatantze začal opätovne vykonávať zamestnanie, v dôsledku čoho už nebol odkázaný na sociálnu pomoc.

Prejudiciálne otázky

- 21 Dňa 18. decembra 2007 Sozialgericht Nürnberg rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

- „1. Je článok 24 ods. 2 smernice 2004/38... zlučiteľný s článkom 12 ES v spojení s článkom 39 ES?
2. V prípade zápornej odpovede na prvú otázku, odporuje článku 12 ES v spojení s článkom 39 ES vnútroštátna právna úprava, ktorá vylučuje občanov Únie z poberania dávok sociálnej pomoci, pokiaľ bola prekročená maximálne prípustná dĺžka pobytu podľa článku 6 smernice 2004/38... a pokiaľ ani na základe iných predpisov neexistuje právo na pobyt?

3. V prípade kladnej odpovede na prvú otázku, odporuje článku 12 ES vnútroštátna právna úprava, ktorá vylučuje štátnych príslušníkov členského štátu Európskej únie aj z poberania dávok sociálnej pomoci, ktoré sú priznávané nelegálnym prisťahovalcom?“
- 22 Uznesením predsedu Súdneho dvora zo 7. apríla 2008 boli veci C-22/08 a C-23/08 spojené na účely písomnej časti konania, ústnej časti konania a rozsudku.

O prejudiciálnych otázkach

Úvodné pripomienky

- 23 Hoci v rámci rozdelenia právomoci medzi súdmi Spoločenstva a vnútroštátnymi súdmi je v zásade úlohou vnútroštátneho súdu, aby overil, či vo veci, ktorú prejednáva, sú splnené skutkové podmienky na uplatnenie právnej normy Spoločenstva, v prípade potreby môže Súdny dvor pri rozhodovaní o prejudiciálnej otázke vydať upresnenia, ktorých cieľom je viesť vnútroštátny súd pri jeho výklade (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 4. júla 2000, Haim, C-424/97, Zb. s. I-5123, bod 58).
- 24 Ako vyplýva z návrhu na začatie prejudiciálneho konania, položené otázky sú založené na predpoklade, že v čase skutkových okolností vo veciach samých, A. Vatsouras a J. Koupatantze nemali postavenie „pracovníka“ v zmysle článku 39 ES.

- 25 Vnútroštátny súd konštatoval, že profesijná činnosť „drobného rozsahu vykonávaná krátko“ A. Vatsourasom bola „nedostatočná na zabezpečenie jeho živobytia“ a činnosť vykonávaná J. Koupantanzem „trvala len niečo vyššie mesiaca“.
- 26 V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že z ustálenej judikatúry vyplýva, že pojem „pracovník“ v zmysle článku 39 ES má význam na úrovni Spoločenstva a nemá byť vykladaný zužujúco. Za „pracovníka“ je potrebné považovať každého, kto vykonáva skutočné a efektívne činnosti, s výnimkou činností, ktoré sú tak obmedzené, že sa javia ako čisto okrajové a vedľajšie. Charakteristickou črtou pracovnoprávneho vzťahu podľa tejto judikatúry je, že jedna osoba vykonáva činnosti v určitom čase v prospech inej osoby a pod jej vedením, za čo dostáva odmenu (pozri najmä rozsudky z 3. júla 1986, Lawrie-Blum, 66/85, Zb. s. 2121, body 16 a 17, ako aj z 11. septembra 2008, Petersen, C-228/07, Zb. s. I-6989, bod 45).
- 27 Obmedzená výška uvedenej odmeny ani pôvod zdrojov, z ktorých je vyplácaná, nemôžu mať žiadny vplyv na postavenie „pracovníka“ v zmysle práva Spoločenstva (pozri rozsudky z 31. mája 1989, Bettray, 344/87, Zb. s. 1621, bod 15, ako aj z 30. marca 2006, Mattern a Cikotic, C-10/05, Zb. s. I-3145, bod 22).
- 28 Skutočnosť, že príjmy zo zamestnaneckej činnosti sú nižšie ako existenčné minimum, nebráni tomu, aby bolo možné považovať osobu, ktorá vykonáva túto činnosť za „pracovníka“ v zmysle článku 39 ES (pozri rozsudky z 23. marca 1982, Levin, 53/81, Zb. s. 1035, body 15 a 16, ako aj zo 14. decembra 1995, Nolte, C-317/93, Zb. s. I-4625, bod 19), aj keď sa dotknutá osoba snaží doplniť túto odmenu inými prostriedkami na zabezpečenie obživy, ako napríklad finančnou pomocou vyplácanou z verejných fondov štátu bydliska (pozri rozsudok z 3. júna 1986, Kempf, 139/85, Zb. s. 1741, bod 14).

- 29 Okrem toho, pokiaľ ide o dĺžku vykonávanej činnosti, okolnosť, že zamestnanecká činnosť trvá krátko, nemôže sama o sebe vylúčiť túto činnosť z rámca uplatnenia článku 39 ES (pozri rozsudky z 26. februára 1992, Bernini, C-3/90, Zb. s. I-1071, bod 16, a zo 6. novembra 2003, Ninni-Orasche, C-413/01, Zb. s. I-13187, bod 25).
- 30 Z toho vyplýva, že bez ohľadu na obmedzenú výšku odmeny a krátke trvanie profesijnej činnosti, nemožno vylúčiť, že táto činnosť môže byť na základe celkového posúdenia dotknutého pracovnoprávneho vzťahu považovaná vnútroštátnymi orgánmi za skutočnú a efektívnu, ktorá tým dovoľuje priznať osobe, ktorá ju vykonáva, postavenie „pracovníka“ v zmysle článku 39 ES.
- 31 V prípade, že by vnútroštátny súd dospel k takémuto záveru vzhľadom na činnosť vykonávanú A. Vatsourasom a J. Koupatantzem, poslední uvedení by si mohli zachovať postavenie pracovníkov na obdobie najmenej šesť mesiacov, pokiaľ sú splnené podmienky uvedené v článku 7 ods. 3 písm. c) smernice 2004/38. Takéto posúdenie skutkového stavu spadá výlučne do pôsobnosti vnútroštátneho súdu.
- 32 Ak by si A. Vatsouras a J. Koupatantze zachovali postavenie pracovníkov, mali by podľa článku 24 ods. 1 smernice 2004/38 počas uvedenej doby aspoň šesť mesiacov nárok na také dávky, ako sú stanovené v SGB II.

O prvej otázke

- 33 Touto otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či je článok 24 ods. 2 smernice 2004/38 zlučiteľný s článkom 12 ES v spojení s článkom 39 ES.

- 34 Článok 24 ods. 2 smernice 2004/38 stanovuje výnimku zo zásady rovnosti zaobchádzania, ktorá sa vzťahuje na občanov Únie, ktorí majú bydlisko na území hostiteľského členského štátu a nie sú pracovníkmi, samostatne zárobkovo činnými osobami, osobami, ktoré si zachovávajú takýto štatút alebo ich rodinnými príslušníkmi.
- 35 Podľa tohto ustanovenia nie je hostiteľský členský štát povinný priznať nárok na dávky sociálnej pomoci najmä uchádzačom o zamestnanie počas dlhšieho obdobia, v priebehu ktorého majú právo na pobyt v tomto štáte.
- 36 Na štátnych príslušníkov členského štátu, ktorí sa uchádzajú o zamestnanie v inom členskom štáte, sa vzťahuje pôsobnosť článku 39 ES, a preto majú právo na rovnaké zaobchádzanie podľa odseku 2 tohto ustanovenia (rozsudok z 15. septembra 2005, Ioannidis, C-258/04, Zb. s. I-8275, bod 21).
- 37 Okrem toho vzhľadom na zavedenie občianstva Únie a výklad práva na rovnaké zaobchádzanie, ktoré majú občania Únie, už nie je možné vylúčiť z pôsobnosti článku 39 ods. 2 ES plnenie finančnej povahy určené na uľahčenie prístupu k zamestnaniu na trhu práce členského štátu (rozsudky z 23. marca 2004, Collins, C-138/02, Zb. s. I-2703, bod 63, a Ioannidis, už citovaný, bod 22).
- 38 Je však legitímne, aby členský štát priznal takýto príspevok až po tom, ako bola preukázaná existencia ozajstnej väzby medzi uchádzačom o zamestnanie a trhom práce tohto štátu (rozsudky z 11. júla 2002, D’Hoop, C-224/98, Zb. s. I-6191, bod 38, a Ioannidis, už citovaný, bod 30).

- 39 Existenciu takejto väzby možno overiť najmä zistením, že dotknutá osoba v priebehu primerane dlhého obdobia skutočne a efektívne hľadala prácu v danom členskom štáte (rozsudok Collins, už citovaný, bod 70).
- 40 Z toho vyplýva, že štátni príslušníci členských štátov hľadajúci si prácu v inom členskom štáte, ktorí preukázali skutočnú väzbu s trhom práce tohto štátu, sa na účely poskytnutia finančnej dávky určenej na uľahčenie prístupu na trh práce môžu odvolávať na článok 39 ods. 2 ES.
- 41 Je úlohou príslušných vnútroštátnych orgánov a prípadne vnútroštátnych súdov, aby nielen určili nielen existenciu skutočnej väzby s trhom práce, ale aby tiež analyzovali základné znaky uvedenej dávky, najmä jej účel a podmienky jej poskytnutia.
- 42 Ako uviedol generálny advokát v bode 57 svojich návrhov, cieľ poskytovanej dávky treba preskúmať s ohľadom na jej výsledky a nie na formálnu štruktúru plnenia.
- 43 Podmienka, ako je podmienka stanovená v § 7 ods. 1 SGB II, podľa ktorej musí byť dotknutá osoba spôsobilá vykonávať profesijnú činnosť, by mohla znamenať, že poskytovaná dávka má uľahčiť prístup k zamestnaniu.

44 Výnimku stanovenú v článku 24 ods. 2 smernice 2004/38 je v každom prípade potrebné vykladať v súlade s článkom 39 ods. 2 ES.

45 Za „dávkami sociálnej pomoci“ v zmysle článku 24 ods. 2 smernice 2004/38 nemožno považovať finančné dávky, ktoré sú nezávislé od svojej kvalifikácie vo vnútroštátnom práve určené na to, aby uľahčili prístup na trh práce.

46 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy je potrebné odpovedať, že pokiaľ ide o právo štátnych príslušníkov členských štátov, ktorí si hľadajú zamestnanie v inom členskom štáte, preskúmanie prvej otázky nepreukázalo žiadnu skutočnosť, ktorá by mohla ovplyvniť platnosť článku 24 ods. 2 smernice 2004/38.

O druhej otázke

47 Vzhľadom na odpoveď podanú na prvú otázku nie je potrebné odpovedať na druhú otázku.

O tretej otázke

48 Touto otázkou sa vnútroštátny súd pýta, či článku 12 ES odporuje vnútroštátna právna úprava, ktorá vylučuje štátnych príslušníkov členského štátu Európskej únie aj z poberania dávok sociálnej pomoci, ktoré sú priznávané nelegálnym prisťahovalcom.

- 49 V rámci tejto otázky sa vnútroštátny súd odvoláva na ustanovenia zákona o dávkach pre žiadateľov o azyl, ktorého § 1 ods. 1 bod 1 stanovuje, že cudzinci, ktorí skutočne majú bydlisko na území Spolkovej republiky Nemecko, majú nárok na uvedené dávky, pokiaľ majú dočasné povolenie na pobyt, ktoré sa udeľuje žiadateľom o azyl.
- 50 V dôsledku toho je potrebné vnímať položenú otázku v tom zmysle, že vnútroštátny súd sa v podstate pýta, či článku 12 ES odporuje vnútroštátna právna úprava, ktorá vylučuje štátnych príslušníkov členských štátov z poberania dávok sociálnej pomoci, hoci tieto dávky sú priznané štátnym príslušníkom tretích krajín.
- 51 Článok 12 prvý odsek ES zakazuje v rámci pôsobnosti Zmluvy a bez toho, aby boli dotknuté jej ustanovenia, akúkoľvek diskrimináciu na základe štátnej príslušnosti.
- 52 Toto ustanovenie sa týka situácií, ktoré patria do pôsobnosti práva Spoločenstva a v ktorých sa so štátnym príslušníkom členského štátu zaobchádza diskriminujúco v porovnaní s príslušníkmi iného členského štátu len na základe jeho štátnej príslušnosti, a nemôže sa uplatniť v prípade prípadného rozdielneho zaobchádzania medzi štátnymi príslušníkmi členských štátov a štátnymi príslušníkmi tretích krajín.
- 53 Preto je potrebné odpovedať na tretiu otázku tak, že článku 12 ES neodporuje vnútroštátna právna úprava, ktorá vylučuje štátnych príslušníkov členských štátov z poberania dávok sociálnej pomoci priznaných štátnym príslušníkom tretích krajín.

O trovách

54 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (tretia komora) rozhodol takto:

- 1. Pokiaľ ide o právo štátnych príslušníkov členských štátov, ktorí si hľadajú zamestnanie v inom členskom štáte, preskúmanie prvej otázky nepreukázalo žiadnu skutočnosť, ktorá by mohla ovplyvniť platnosť článku 24 ods. 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/38/ES z 29. apríla 2004 o práve občanov Únie a ich rodinných príslušníkov voľne sa pohybovať a zdržiavať sa v rámci územia členských štátov, ktorá mení a dopĺňa nariadenie (EHS) č. 1612/68 a ruší smernice 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS.**
- 2. Článku 12 ES neodporuje vnútroštátna právna úprava, ktorá vylučuje štátnych príslušníkov členských štátov z poberania dávok sociálnej pomoci priznaných štátnym príslušníkom tretích krajín.**

Podpisy